

Robert Browning
Az elveszett kedves

Vége is hát: az igazság keserűbb-e,
Mint kezdetben az ember hiszi?
A lemenő nap sem süt már be a csűrbe,
A szél fecskék dalát viszi.

És a szőlőrügök a tőkén gyapjasak,
Alattuk tavalyi még a széna;
Friss zöldjük most vettem észre, egy napja csak,
Tudod, megszürkül mind mi szép ma.

Holnap hát ugyanúgy találkozunk, drága?
Foghatom még jó meleg kezéd?
Barátság ez csak – a lelkek barátsága,
Mégis együtt lehetek veled:

Hiszen minden pillantás oly ragyogó és mély,
Noha ében szemed tűzében kitartok –
Nehogy a hópihe-táncban latyakra eszmélj,
Míg örök emlékeink édeni partok!

Mégis azt mondom csak, amit barát mondana,
Többet egy röpke gondolattal tán;
Kezed addig tartom, míg kisiklik oldala
a kézfogásból, amivel megvigasztaltál.